

Filip Tamás

(1960, Budapest) költő,
szerkesztő, jogász,
József Attila-díjas

Filip Tamás

Heten vagyunk

Hasonmásaim közül egyet ismerek.
Vagy mondjuk így: láttam.
Gordonkás egy szimfonikus
zenekarban. Reménykedem,
a másik öt között van egy
régész, de egy nyelvészszel
is kiegyezem, sőt azt se bánom,
ha edző, vagy nemzeti parkokban
túrázókat vezet, csak értsen
valamihez úgy, mint ahogy
én semmihez, legyen mestere
annak, amit csinál, hadd legyen
büszke rá akkor is, ha őt magát
nem, csak arcát ismerem.

Föl a szakadékból

Karavánutak már vannak, de
katedrálisok még nincsenek.
Sokan indulnak el messzire,
kevesebben érkeznek haza.
Hoznak ketrecben madarakat
és majmokat, hoznak fűszereket,
tömjént, mirhát és aranyat,
klaviatúrákra csupa idegen jelet,
iniciálékat, hieroglifákat, nem
tudom, melyik mit jelent.
Írni kezdek, lesz, ami lesz.
Közben énekel bennem egy gyerek.
És íme: fölzuhantam a szakadékból,
a labirintust spulnira csavartam,
vitorláim tolják a duzzadó szelet,
és rájövök, most én vagyok úton,
hajóm röpül egy távoli kikötőbe,
de hazatérek egy rakomány
szantálfa hegedűvel. Zenéljenek
az illatok. Legyen illata a zenének.